

1

NANCY

Uneori se gândea că, pentru ea, Nancy Chamberlain, orice acțiune, fie ea oricât de directă sau nevinovată, era sortită să fie însoțită, inevitabil, de tot felul de complicații supărătoare.

Uite, dimineața asta, de exemplu. O zi oarecare din mijlocul lui martie. Tot ce făcea... tot ce-și planificase să facă... era să prindă trenul de 9.15 de la Cheltenham spre Londra, să ia prânzul cu sora ei, Olivia, eventual să dea o raită pe la magazinul Harrods și pe urmă să se întoarcă acasă. La urma urmelor, nu făcea nici o crimă cu asta. N-avea de gând să se abandoneze unui desfrâu de extravagantă, nici să întâlnească vreun iubit; de fapt, era mai degrabă împlinirea unei datorii, urmând a fi discutate responsabilități și luate decizii – și totuși, de îndată ce și-a anunțat cu voce tare planurile în fața membrilor familiei sale, situația păru s-o copleșească, văzându-se confruntată cu obiecții sau, mai rău, cu indiferență, încât ajunse să se simtă de parcă s-ar fi luptat pentru propria viață.

Ieri-seară, după ce aranjase lucrurile cu Olivia, la telefon, plecase în căutarea copiilor. Îi găsisese în salonașul micuț, – pe care Nancy îl privea, eufemistic vorbind, drept bibliotecă – tolăniți pe canapeaua din fața căminului, uitându-se la televizor. Aveau o cameră de joacă și un televizor numai al

lor, dar camera era neîncălzită și înghețai de frig, iar televizorul era alb-negru, așa că nu era de mirare că-și petreceau aici cea mai mare parte din timp.

– Dragii mei, trebuie să plec mâine la Londra, să mă întâlnesc cu mătușa Olivia și să stăm de vorbă despre bunica Pen...

– Dacă tu ai să fii la Londra, atunci cine o să-l ducă pe Fulger la fierar, la potcovit?

Asta era Melanie. În timp ce vorbea, Melanie își ronțăia capătul cozii de cal și nu-și desprindea privirea posomorâtă de pe nebulul acela de rocker, a cărui imagine umplea ecranul. Avea paisprezece ani și, cum își tot spunea maică-sa, era la o vârstă dificilă.

Nancy se așteptase la această întrebare și avea răspunsul pregătit:

– Am să-l rog pe Croftway să se ocupe de asta. Ar trebui să se descurce singur.

Croftway era morocănosul de grădinar și om bun la toate, care locuia împreună cu nevastă-sa deasupra grajdurilor. Ura caii și-i scotea mereu din minți cu vocea lui răstită și lipsa lui de blândețe, dar între obligațiile sale era și aceea de a ajuta la întreținerea lor, lucru pe care îl făcea în silă, trăgând de hamurile sârmanelor dobitoace până le urca în furgonul pentru cai, apoi conducând vehiculul greoi dintr-un capăt în altul al țării, la tot felul de concursuri organizate de Pony Club. În aceste situații, Nancy îl numea întotdeauna „grăjdarul“.

Rupert, care avea unsprezece ani, prinse din zbor ultima parte a schimbului de replici și veni și el cu o obiecție:

– Am promis că iau ceaiul cu Tommy Robson, mâine. Are niște reviste de fotbal pe care a spus că mi le poate da cu împrumut. Cum mai ajung acasă?

Era pentru prima dată când Nancy auzea de acest aranjament. Refuzând să-și piardă sângele rece, știind că orice sugestie de schimbare a programului băiatului i-ar fi adus imediat un potop de strigăte de protest și un „Nu-i cinstit!“

smiorcăit, repetat la nesfârșit, își înghiți enervarea și-i spuse, cât putu de blând, că ar putea, eventual, să ia autobuzul spre casă.

– Dar asta înseamnă că trebuie să vin pe jos din sat.

– Haida-de, sunt doar câteva sute de metri. Zâmbi, profitând de situație cât putea. Nu moare nimeni dintr-atâta lucru.

Spera că-i va răspunde și el cu un zâmbet, dar copilul își supse măselele, îndreptându-și din nou atenția spre televizor.

Nancy aștepta. Ce? Poate puțin interes, într-o situație care era extrem de importantă pentru întreaga familie? Măcar s-o întrebe, plini de speranță, ce cadouri avea de gând să le aducă, și tot ar fi fost mai bine decât nimic. Dar ei uitaseră de prezența sa; întreaga lor atenție era îndreptată spre ceea ce urmăreau la televizor. Dintr-odată, tot zgomotul acela i se păru de nesuportat și ieși din cameră, închizând ușa în urma ei. În hol o întâmpină un frig pătrunzător, care se înălța dinspre dalele pardoselii, strecurându-se pe scări în sus, până pe platforma pustie și înghețată.

Fusese o iarnă crâncenă. Din când în când, Nancy își spunea cu fermitate – ei sau oricui era obligat să o asculte – că frigul n-o deranja. Era o ființă cu sângele cald, și nu-i păsa. „În plus, adăugă ea, practic n-are cum să-ți fie frig în propria casă. Ai întotdeauna atâtea lucruri de făcut!“

Dar în seara aceea, cu copiii care fuseseră așa de nesuferiți și cu perspectiva de a trebui să se ducă în bucătărie să „stea la o parolă“ cu posaca doamnă Croftway, o cuprinse un fior și-și strânse puloverul gros în jurul trupului, amintindu-și că văzuse covorașul din fața căminului ridicându-se și fluturând, din cauza curentului care pătrundea în voie prin ușa prost închisă de la intrare.

Căci casa aceea în care locuiau era o casă veche, fostă reședință parohială în stil georgian, într-un sat pitoresc din Cotswald. Vechea casă parohială, Bamworth. O adresă convenabilă, iar ei îi făcea plăcere să se laude cu ea față de

vânzătorii din magazine. „Treceți asta în contul meu – doamna George Chamberlain, Vechea casă parohială, Bamworth, comitatul Gloucestershire.“ Pusese să-i fie imprimată, la Harrods, în partea de sus a hârtiei scumpe de scris, de culoare albastră. Micile amănunte, cum ar fi hârtia de scris, aveau importanță pentru Nancy. Făceau impresie bună. Ea și George se mutaseră aici la puțin timp după căsătorie. Nu cu mult timp înainte de acest eveniment, locatarului anterior de la Bamworth i se urcaseră sângele la cap și se revoltase, informându-și superiorii că nici unui om... nici celui mai nevrednic om al Bisericii, nu i se putea pretinde, în schimbul unui salariu jenant de modest, să trăiască și să-și crească familia într-o casă de dimensiuni monstruoase, atât de incomodă și friguroasă. Dioceza, după oarecare deliberare și o vizită neanunțată a arhidiaconului care, rămânând acolo peste noapte, se alesese cu o gripă și fusese cât pe ce să moară de pneumonie, acceptase, în cele din urmă, să construiască o nouă reședință parohială. O casă de cărămidă fusese construită după toate regulile la celălalt capăt al satului, iar reședința veche fusese pusă în vânzare.

Așa au ajuns George și Nancy s-o cumpere. „Le-am smuls-o din mâini“, le spunea ea prietenilor, ca și cum ea și George ar fi fost extrem de iuți de picior și isteți; iar dacă o cumpăraseră pe nimic, descoperise asta ulterior, era pentru că nimeni altcineva nu o dorea.

– Sunt multe reparații de făcut, desigur, dar e o casă adorabilă, stil georgian târziu, plus o bucată destul de mare de pământ... țărcuri și grajduri... și e doar la o jumătate de oră de Cheltenham și de biroul lui George. Nici că se putea mai bine, zău așa.

Într-adevăr, nici că se putea mai bine. Pentru Nancy, crescută la Londra, casa era încoronarea finală a tuturor visurilor ei de adolescentă – fantezii care se hrăneau din romanele pe care le devora, scrise de Barbara Cartland și

Georgette Heyer. Să locuiești la țară și să fii soție de moșier – aceasta fusese de multă vreme culmea modestelor sale ambiții, urmând, desigur, unui sezon petrecut la Londra, conform tradiției, unei nunți în rochie albă, cu domnișoare de onoare și poza în revista *Tatler*. Obținuse totul, mai puțin sezonul de petreceri la Londra și, proaspăt căsătorită, se trezise stăpână a unei case în Cotswalds, cu un cal în grajd și o grădină pentru petrecerile parohiei. Avea prieteni corespunzători și câini corespunzători; iar George era președintele grupului conservator local și citea slujba la biserică, în fiecare duminică dimineața.

La început, totul mersese ca pe roate. În plus, banii nu lipseau și renovaseră casa cea veche, îi văruiseră exteriorul și montaseră un sistem de încălzire centrală, iar Nancy aranjase mobila victoriană moștenită de George de la părinții lui și, plină de entuziasm, redecorase propriul dormitor într-o cascadă de creton. Dar, odată cu trecerea anilor, cu explozia inflației și creșterea prețului la uleiul de încălzire și creșterea salariilor, a fost din ce în ce mai greu să găsească pe cineva care să-i ajute la întreținerea casei și a grădinii. Povara financiară pe care o reprezenta simpla menținere a acestora în stare bună devenise din ce în ce mai grea, cu fiecare an, iar ea simțea, câteodată, că se lăcomiseră la mai mult decât își puteau permite.

Ca și cum asta n-ar fi fost destul, începuseră să fie confrunțați cu cumplitele cheltuieli pretinse de educația copiilor. Atât Melanie, cât și Rupert urmau școli particulare locale, ca externi. Melanie avea, probabil, să rămână la aceeași școală până la terminarea liceului, dar pe Rupert se pregăteau să-l trimită la Charlesworth, instituția privată unde învățase și tatăl său; George îi făcuse înscrierea a doua zi după ce se născuse Rupert, împreună cu o mică asigurare pentru urmarea cursurilor, dar modesta sumă ce se adunase abia dacă ar fi reușit, acum, în 1984, să-i asigure plata primului său

drum cu trenul. Odată, când își petrecuse o noapte la Londra cu Olivia, Nancy i se destăinuise surorii sale, sperând, poate, să primească niște sfaturi practice de la căpoasa asta de femeie care făcuse carieră. Dar Olivia nu fusese cătuși de puțin îngăduitoare. Îi considerase proști.

– Școlile private sunt, oricum, anacronice, îi spusese ea lui Nancy. Trimite-l la liceul local, lasă-l să-și frece hainele laolaltă cu restul lumii. O să-i facă mai mult bine, până la urmă, decât tot aerul acela pur, de tradiție veche.

Dar așa ceva era de neconceput. Nici George și nici Nancy nu-și puseseră problema educării unicului lor fiu într-o școală de stat. Realitatea era că, din când în când, lui Nancy îi plăcea să-și imagineze în secret că Rupert avea să ajungă la Eton, visându-se pe sine cu o pălărie potrivită pentru o petrecere în grădină, pe 4 iunie, la sfârșitul cursurilor; iar Charlesworth, cu tradiția și reputația sa, părea soluția cea mai apropiată în ordine valorică. Totuși, nu recunoscuse acest lucru de față cu Olivia.

– Excluz! îi răspunsese în doi peri.

– Ei, atunci, lasă-l să încerce să obțină o bursă, măcar parțială. Lasă-l să facă ceva care să-i fie de ajutor..Ce rost are să te omori pentru un băiețel?

Dar Rupert nu se omora cu învățătura. N-avea nici o șansă la vreo bursă, nici măcar parțială, și atât George, cât și Nancy știau acest lucru.

– În cazul ăsta, spusese Olivia, punând punct subiectului pentru că o plictisea, mi se pare că nu aveți altă soluție, decât să vindeți vechea casă parohială și să vă mutați într-una mai mică. Gândește-te câți bani ai economisi dacă n-ar trebui să ții casa asta veche.

Dar perspectiva unei asemenea acțiuni o îngrozea pe Nancy chiar mai mult decât ideea ca fiul ei să urmeze o școală de stat. Nu numai pentru că asta ar fi însemnat recunoașterea înfrângerii și renunțarea la toate lucrurile pentru care se

luptase atât, dar și pentru că, spre nefericirea ei, bănuia că ea și George, și copiii, locuind pe undeva, într-o căsuță convenabilă de la periferia orașului Cheltenham, lipsiți de cai, de Institutul de frumusețe pentru femei, de Comitetul Conservator, de orele reținute la sala de gimnastică și de petrecerile organizate de parohie, și-ar fi pierdut mult din prestanță, ieșind din sfera de interes a prietenilor locali, pierzându-se, ca niște umbre în agonie, ignorați printre atâția alți inși lipsiți de identitate.

Se înfioră din nou, făcu un efort să-și revină, alungă aceste imagini înspăimântătoare și porni cu un pas ferm, de-a lungul holului pardosit cu gresie, spre bucătărie. Aici, imensul aragaz Aga, care mergea fără oprire, crea o atmosferă caldă, de confort și intimitate. Nancy se gândea câteodată, mai ales în această perioadă a anului, că era păcat că nu locuiau cu toții în bucătărie... și orice altă familie, cu excepția lor, ar fi cedat, probabil, tentației și și-ar fi petrecut întreaga iarnă aici. Dar ei nu erau orice altă familie. Mama lui Nancy, Penelope Keeling, își petrecuse, în fapt, toată viața în vechea bucătărie de la subsolul casei celei mari din Oakley Street, gătind și servind mese somptuoase la masa imensă ce lucea de curățenie; acolo scria scrisori, acolo își crescuse copiii, le refăcuse hăinuțele rupte și chiar își primise musafirii, care nu se sfârșeau niciodată. Iar Nancy, care simțea deopotrivă ranchiună și rușine față de maică-sa, se ridicase încă de pe atunci împotriva acestui mod călduros și neprotocolar de viață. „Când am să mă mărit, își jurase pe când era copil, o să am un salon și o sufragerie, la fel ca și alți oameni, și am să mă duc în bucătărie cât mai rar cu putință.“

Din fericire, George era și el de aceeași părere. Cu câțiva ani mai înainte, ca urmare a unei discuții serioase, căzuseră de acord că practica servirii micului dejun în bucătărie era mai puternică decât ușoara coborâre a ștachetei. Dar nici unul din ei nu era pregătit să meargă mai departe de atât. În consecință,

prânzul și cina se serveau în sufrageria imensă, cu tavanul înalt, iar masa era aranjată după toate regulile, formalismul luând locul confortului. Această încăpere sumbră era încălzită de un grătar electric, așezat în dreptul căminului, iar când aveau oaspeți la cină, Nancy îl puneau în funcțiune cu vreo două ore înainte de ora stabilită pentru servirea mesei, și nu putea înțelege cu nici un chip de ce doamnele veneau înfășurate în șaluri. Mai rău a fost în ziua aceea... n-avea s-o uite niciodată... când, sub vesta unui bărbat în smoching, zărise marginea inconfundabilă a unui pulover răscoit adânc, în formă de „V”. Bărbatul nu mai fusese invitat de atunci.

Doamna Croftway stătea lângă chiuvetă, curățând cartofii pentru masa de seară. Era o femeie cu nasul pe sus (în măsură mult mai mare decât bărbatul ei cu limbă ascuțită) și, la lucru, purta un halat alb, de parcă asta ar fi fost de ajuns ca mâncărurile gătite de ea să fie gustoase și cu pricepere făcute. Ceea ce nu era deloc cazul, dar, cel puțin, apariția nocturnă a doamnei Croftway în bucătărie însemna că Nancy nu trebuie să gătească ea însăși.

Se decise să intre direct în subiect:

– Ah, doamnă Croftway... o mică schimbare în program. Trebuie să merg mâine la Londra, să iau prânzul cu sora mea. E vorba de problema cu mama și e imposibil să rezolvăm lucrurile la telefon.

– Credeam că mama dumneavoastră a ieșit din spital și că este din nou acasă.

– Da, așa este, dar am stat de vorbă cu doctorul ei la telefon chiar ieri, și spune că n-ar mai trebui să locuiască singură. N-a fost decât un atac ușor și recuperarea a fost excelentă, dar oricum... nu se știe niciodată...

Îi dăduse doamnei Croftway aceste detalii, nu pentru că se aștepta la prea mult ajutor, sau măcar la simpatie, din partea ei, ci pentru că boala era unul dintre subiectele favorite ale femeii, iar Nancy spera ca asta s-o facă mai vorbăreț.

– Și mama mea a avut un atac de cord, și n-a mai fost la fel după aceea. Vânătă la față, așa era, și mâinile i se umflaseră așa de tare, că a trebuit să-i tăiem verigheta de pe deget.

– N-am știut asta, doamnă Croftway!

– N-a mai putut locui singură. Am adus-o să stea cu mine și Croftway, i-am dat dormitorul cel bun, din față, dar mi-a scos suflitul, vă zic eu; toată ziua în sus și în jos pe scări, iar ea bătea cu un băț în podea. La sfârșit, eram un pachet de nervi. Doctorul zicea că n-a văzut în viața lui o femeie cu nervii în așa hal. Așa că a dus-o pe mama la spital și a murit.

Acesta părea să fie finalul deprimantei povești. Doamna Croftway se întoarse la cartofii ei, iar Nancy rosti, total nepotrivit:

– Îmi pare rău... îmi închipui prin ce tensiune ați trecut. Câți ani avea mama dumneavoastră?

– Încă o săptămână și făcea optzeci și șase.

– Păi... Nancy încercă să pară categorică. Mama are doar șizeci și patru, așa că sunt sigură că o să-și revină complet.

Doamna Croftway aruncă un cartof curățat în tigaie și se întoarse s-o privească pe Nancy. Rareori se uita la oameni direct, dar atunci când o făcea te tulbura, pentru că ochii ei erau foarte deschiși la culoare și părea că nu clipește niciodată.

Doamna Croftway avea propriile păreri despre mama lui Nancy. Doamna Keeling era numele ei și doamna Croftway o întâlnește o singură dată, în timpul uneia din rarele ei vizite la vechea casă parohială, dar asta ar fi fost de ajuns pentru oricine. Era o femeie înaltă și masivă, cu ochii întunecați, ca de țigan, și îmbrăcată cu niște haine care s-ar fi potrivit mai bine să le dai de pomană. Că era și cap pătrat, să nu mai vorbim; dădea buzna în bucătărie și ținea morțiș să spele singură vasele, când doamna Croftway își avea tabieturile ei și nu-i plăcea să fie deranjată de alții.

– Ciudat că tocmai o persoană ca ea a avut un atac, comentă, în sfârșit. Îmi făcea impresia că e zdravănă ca un taur.

– Da, rosti Nancy moale. Da, a fost un șoc pentru noi toți, adăugă cu o voce pioasă, de parcă maică-sa ar fi și murit și se cădea să vorbească de bine despre ea.

Doamna Croftway strâmbă din gură.

– Mama dumneavoastră are doar șaiszeci și patru de ani? spuse, ca și când nu i-ar fi venit să creadă. Pare mai bătrână, nu? Mă gândeam că e trecută bine de șaptezeci de ani.

– Nu, are doar șaiszeci și patru.

– Atunci, dumneavoastră câți aveți?

Era revoltător. Nancy se pomeni ca paralizată de ofensiva nedisimulată a doamnei Croftway, simțind cum sângele îi urcă în obraji. Și-ar fi dorit să aibă curajul să se răstească la femeia aceea, să-i spună să-și vadă de ale ei; dar poate că femeia și-ar da demisia și ar pleca, împreună cu Croftway – și ce s-ar mai face Nancy atunci cu grădina, și caii, și casa asta întortocheată, și o familie hămesită, pe care trebuia s-o hrănească?

– Am... începu ea cu vocea spartă. Își drese glasul, apoi încercă din nou: De fapt, am patruzeci și trei.

– Doar atât? Vai de mine, dar așa fi pus pariu că aveți cincizeci bătuți pe muchie.

Nancy râse ușor, încercând s-o ia ca pe-o glumă, căci ce altceva putea să facă?

– N-aș zice că mă flatați, doamnă Croftway.

– Greutatea e de vină. Asta e. Nimic nu îmbătrânește mai tare decât delăsarea. Ar trebui să țineți o cură de slăbire... vă face rău, zău așa, cu atâtea kilograme în plus. Azi-măine aud – și scoase un fel de chicotit – că *dumneata* faci un atac de cord.

Te urăsc, doamnă Croftway. Te urăsc.

– Știu eu o cură grozavă, a apărut în *Woman's Own* din săptămâna asta... Un grapefruit într-o zi și un iaurt a doua zi.

Sau poate invers... Aș putea să decupez articolul și să vi-l aduc, dacă vreți.

– Ah... ce drăguț din partea dumitale! Poate. Da.

Vocea tremurătoare îi trăda enervarea. Făcând un efort ca să-și revină, Nancy se îndreptă din umeri și, cu greutate, puse stăpânire pe situație.

– Dar, doamnă Croftway, de fapt voiam să vorbim despre ziua de mâine. Iau trenul de 9.15 – așa că n-o să am prea mult timp pentru curățenie înainte să plec, și mă tem că va trebui să faci dumneata ce poți... și, ai putea să fii așa de drăguță și să hrănești câinii în locul meu?... Am să le las mâncarea pregătită în boluri, iar pe urmă poate că i-ai putea scoate să alege puțin prin grădină... și...

Continuă, mai înainte ca doamna Croftway să aibă timp să obiecteze la aceste sugestii.

– Poate că i-ai putea transmite lui Croftway, din partea mea, că-l rog să-l ducă pe Fulger la potcovar... are nevoie de potcoave noi și nu vreau să mai amân.

– Ooo, rosti doamna Croftway fără convingere. Nu știu dacă o să fie în stare să-i dea brânci animalului de unul singur.

– Vai, sunt sigură că poate, a mai făcut-o și altă dată... și pe urmă, mâine-seară, când mă întorc, crezi că s-ar putea să avem un pic de miel la cină? Sau un grătar, ceva... și niște varză de Bruxelles, din aceea delicioasă, cum numai dumneata, doamnă Croftway, te pricepi să faci?...

Abia după cină a găsit momentul potrivit ca să stea de vorbă cu George. Erau atâtea de făcut – să-i pună pe copii să-și facă lecțiile, să găsească pantofii de balet ai lui Melanie, să ia cina și să strângă masa după toți, s-o sune pe soția vicarului ca s-o anunțe că ea, Nancy, nu putea veni la întrunirea organizației femeilor din seara următoare – de fapt, să-și organizeze viața în general, așa că nu prea părea să-și